

Sjećanja na prošlo vrijeme „stare dame“. Prošlo je već eto, „sto dvadeset let“... Pamtimo i lijepe i radosne trenutke, kao i one manje lijepe i tužne. Godine 1983. i 1984. bilo je posve drugačije vrijeme za rad u Područnoj školi. Radila sam u kombiniranim odjelima, svakakvih kombinacija; prvi i drugi razred, drugi i treći, treći i četvrti pa do prvi i četvrti razred. Nije bilo lagano, a ponekad i teško. Nije bilo grijanja kao danas, od uljne peći koje su slabo grijale, ali su zato dobro dimile. Borili smo se za obnovu škole kakav je danas. Bilo je lijepo raditi jer sam imala dobru suradnju s roditeljima, djedovima i bakama. Puno smo odlazili na terensku nastavu i to se zauvijek pamti. Danas kad se sretnemo, prisjetimo se svega- izgubljenih u šumi, pad u more, usred zime- natikači, izrada i pečenje kruščića, ptica u razredu, miš u torbi, dimnjačar u razredu, sadnja cvijeća- šeboji, razne igre u dvorištu i šumi, vožnja tačkama, skupljanje smeća oko škole, idr. Bilo je puno smijeha, radosti i sreće, a ponekad i suza. Tako je prošlo i 110 let koje smo lijepo proslavili prije deset godina. Danas, eto slavimo 120 godina, a sjećanja se često bude, iako sam već osam godina u mirovini. Bila mi je čast i radost proživjeti ovdje dvadeset i osam godina. Kada bih se vratila na početak, opet bih izabrala ovaj poziv i rad u Područnoj školi. To nije izgubljeno vrijeme, već odista proživljeno sa srcem i dušom. Želim da ova naša škola živi još puno let, u društvu malih srdaca i pametnih glava koje ej neće prepustiti zaboravu. Dragi svi – živjeli! **Mira Frinčić- Šturlan**

Na školu u Krušljevom Selu vežu me dvostruka lijepa sjećanja - na djetinjstvo i na prvo zaposlenje. Kao djevojčica često sam se igrala u dvorištu iza škole jer su u Krušljevom Selu živjeli moji djed i baka. Kad je moj bratić Vlado krenuo u prvi razred, mene je to zainteresiralo pa sam s pet godina i ja često išla s njim. Onako kao gost u razredu. Njegova učiteljica me prihvatila kao svoju redovnu učenicu. Bilo mi zanimljivo, ali ne zadugo jer sam ipak bila premala. Kako se sudbini ne može pobjeći, nakon dvadeset godina opet sam ušla u ovu školu. Sada kao učiteljica na svom prvom stalnom radnom mjestu. Sjećanje na djetinjstvo su se vratilo, ali i na djeda Peru koji već tada nije bio živ. Vjerojatno bi bio na mene ponosan. Pitam se je li taj prvi ugodan susret s ovom školom kao petogodišnjakinje bio presudan da postanem učiteljica. Sjećanja su izbljedia, ali toplina i radost djetinjstva zbog ove škole ostala zauvijek u srcu. **Dubravka Knezić**

Moje prvo radno mjesto, 1986.g. Područna škola Krušljevo Selo
Mala škola - veliki razredi, male učionice - velike radosti.
Nastava u prirod i- tjelesni na livadi.
Puno trčanja, puno smijeha, puno učenja. **Vesna Ptiček**

Osvrt na rad u školi u Krušljevom Selu budi u meni samo lijepe uspomene. Iako sam provela samo dvije godine u toj školi, bilo je mnogo trenutaka koje pamtim i danas. Rad u „manjoj“ školi je zapravo rad sa proširenom obitelji. Povezani ste suradnjom, empatijom, zajedništvom. Danas toga nažalost ima sve manje. Nismo imali naprednu tehnologiju u radu, ali smo imali sebe. Moglo bi se mnogo toga reći o odgajanju i učenju u odnosu na danas. No, pustimo lijepe uspomene u prošlosti, pamtimo ih i nosimo u srcu, sjećajući se svega što je bilo pozitivno. **Marija Japec**

Moja mala školica

U Područnoj školi Krušljevo Selo radila sam vrlo često, na stručnim zamjenama, a jedne školske godine vodila sam Malu školu u sklopu Dječjeg vrtića Cvrkutić. To je bilo vrijeme ploče, krede, kasetofona i izrezivanja slika iz časopisa kako bi nastava bila što zornija i zanimljivija. Iako mi se u početku činilo da nemam ništa, ni školsku knjižnicu, ni sportsku dvoranu, ni blagovaonicu za jelo, ni gotove didaktičke materijale, osim peći na ulje, shvatila sam vrlo brzo da imam sve – krasnu djecu, ljubazne roditelje, temeljit, smiren i ispunjen rad, uvijek drage kolegice i duše škole: tetu Maricu i tetu Vesnu, i palačinke kad god poželimo. A danas imam nostalgiju i želju da se moja mala školica održi jer pruža aktivne i izazovne mogućnosti učenja, a nadasve i dalje *toplu atmosferu*, u odnosu na velike škole. **Valentina Mokrovčak**

Jeli smo u razredu, a kada bi pojeli sami bi pokupili tace i družili se. Ukrašavali bi učionicu za blagdane. Svi učitelji i učiteljice, čak i kuhar, bili su jako dobri i dragi. **Lana Tudjen, 5.c**

Kada smo bili dobri učiteljica nam je produžila odmore. Na satu tjelesne kulture igrali bi razredne igre. **Ivana Borko, 5.c**

U područnoj školi je bilo lijepo jer nije velika škola, nije bilo previše buke i bilo je puno zabave. Predmeti nisu teški, kratko je trajala nastava. Hrana u kuhinji je bila odlična. **Lovro Glavač, 8.c**

Svidjelo mi se u područnoj školi zato što je bila mirna. Sve je bilo lijepo i dobro objašnjeno pa je bilo lako prijeći u viši razred. **Iva Krpić, 7.b**

Područna škola mi je u životu donijela puno sreće i ljubavi. Učitelji su uvijek bili ljubazni i puni razumijevanja. Najviše od svega sam voljela vrt područne škole jer je uvijek bio pun ukusnog voća. Priroda oko škole pridonijela je još ljepšem iskustvu. **Petra Krpić, 8.c**

Područna škola mi je bila vrlo lijepa. Tamo su svi bili dragi, a najbolje je bilo što je bila mala kućica. Upisao sam se u tu školu 5. rujna 2020. Bio sam izabran za predsjednika 4.PRO. Izabrao sam Lovru Glavača kao zamjenika predsjednika. Sjećam se svih iz razreda: Petra Krpić, Lovro Glavač, Tena Bezik i Viktorija Kar. Na zadnji dan škole 21. lipnja 2021. donio sam svoj klavir i svirao prekrasnu glazbu. Moja učiteljica je bila Viktorija Šakoronja. **Marko Natan Stražičić, 8.c**

U sjećanju mi je ostalo puno toga. U prvom razredu smo se već poznavali, jer smo se upoznali u vrtiću. Naša razrednica je bila jako dobra i stalno kad smo imali vremena nam je svirala ukulele. Pisali smo jako puno pjesama za učiteljicu jer svaki put je bila jako zahvalna i rekla je da smo joj popravili dan. **Viktorija Kar, 8.b**

U Krušljevom Selu mi je bilo najbolje sjećanje to što nas je bilo malo u razredu i bilo je jako zanimljivo jer smo imali svakakve društvene igre, radionice... Zanimljivo je što imamo Petrože pa se tamo družimo i jako nam je lijepo te posjećujemo i druga mjesta. **Tena Bezik, 8.b**